

W razie skonstatowania jakichkolwiek przekroczeń w tym kierunku ze strony prywatnych fabryk, zawiadomiona winna być o tem natychmiast Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego, a to niezależnie od dochodzeń karnych, wszczętych przez kompetentne władze skarbowe.

W razie kilkakrotnego powtórzenia się przekroczenia, zarządzać będzie Minister Skarbu po myśli rozporządzenia z dnia 19 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 23, poz. 142) cofnięcie koncesji odnośnemu prywatnemu fabrykantowi.

§ 4. Sprzedawcy wyrobów tytoniowych na obszarze Państwa, wymienionym w § 1 niniejszego rozporządzenia, nie posiadający koncesji na rejonowe hurtownie tytoniowe, jak również t. zw. sklepy fabryczne prywatnych fabryk na całym obszarze Państwa wykonywać mogą wyłącznie detaliczną sprzedaż t. j. bezpośrednio konsumentom, bez udzielania kupującym jakiegokolwiek rabatu.

Wyjątek stanowią będąc sprzedawcy wyrobów tytoniowych prowadzone przez spółdzielcze Związki Stowarzyszeń Spożywczych na podstawie specjalnych koncesji w myśl § 4 ustęp 1 rozporządzenia z dnia 20 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 42, poz. 285), jak również sklepy tytoniowe, które otrzymają z Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego odpowiednie zezwolenie.

§ 5. Sprzedawców wyrobów tytoniowych, nie stosujących się do postanowień §§ 1, 2 i 4 niniejszego rozporządzenia karać będą kompetentne władze skarbowe (urzędy akcyz i monopolów, izby skarbowe) w drodze zarządzenia administracyjnego, po myśli art. 33 ustęp 2 ustawy o monopolu tytoniowym z dnia 1 czerwca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 47, poz. 409). W razie dwukrotnego powtórzenia się przekroczenia (niewypełniania obowiązku sprzedawcy) zarządzać będą wyżej wymienione władze bezwzględnie utratę koncesji, i o ile dotyczyć to będzie hurtownika tytoniowego, zawiadomić o tem Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 6. Na obszarze Ziemi Wileńskiej, województw: poznańskiego, pomorskiego, poleskiego i nowogródzkiego obowiązywać będą postanowienia niniejszego rozporządzenia z chwilą utworzenia tam rejonowych hurtowni tytoniowych.

§ 7. Sprzedawcom wyrobów tytoniowych na obszarze województw: śląskiego, krakowskiego, lwowskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego nie jest dozwolone nabywanie wyrobów tytoniowych prywatnych fabryk, z wyjątkiem sprzedawców w województwie śląskim, którzy będą mogli nabywać na warunkach ustalonych w §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia wyroby prywatnych fabryk, położonych na obszarze województwa śląskiego.

Na obszarach województw: krakowskiego, lwowskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego wyroby tytoniowe prywatnych fabryk uważane być mają za niedopuszczone do sprzedaży, w rozumieniu art. 34 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. № 47, poz. 409); na obszarze województwa śląskiego wolno będzie sprzedawcom

wysprzedać znajdujące się już u nich zapasy wyrobów tytoniowych prywatnych fabryk z innych województw do końca lipca 1924 r. Po tym terminie także na obszarze województwa śląskiego należy wyroby tytoniowe prywatnych fabryk z poza obszaru tego województwa traktować jako niedopuszczone do sprzedaży (art. 34 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym).

Prywatnym fabrykom na całym obszarze Państwa z wyjątkiem fabryk położonych na obszarze województwa śląskiego, które będą mogły sprzedawać swe wyroby koncesjonowanym sprzedawcom na obszarze województwa śląskiego na warunkach ustalonych w §§ 1, 2 i 3 niniejszego rozporządzenia—nie wolno wysyłać swych wyrobów tytoniowych do sprzedawców na obszarze województw: śląskiego, krakowskiego, lwowskiego, tarnopolskiego, a to pod rygorem utraty koncesji na fabrykację.

§ 8. Tabakę do zażywania, tudzież tytoń do żucia wolno prywatnym fabrykom sprzedawać koncesjonowanym sprzedawcom na całym obszarze Państwa bez żadnych ograniczeń.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem stoł. m. Warszawy, gdzie obowiązywać będzie dopiero od dnia 1 kwietnia 1924 roku.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

162.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 7 lutego 1924 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu o zastosowaniu stałej jednostki do przeliczenia opłat ustanowionych w dekreтах z dnia 4 lutego 1919 r. o patentach na wynalazki, o ochronie wzorów rysunkowych i modeli i o ochronie znaków towarowych (Dz. P. P. P. № 13, poz. 137, 138 i 139), podwyższonych ustawą z dnia 31 stycznia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 11, poz. 89) i rozporządzeniem Rady Ministrów z dn. 29 października 1923 r. (Dz. U. R. P. № 114, poz. 912).

Na podstawie art. 5, 6 i 7 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. № 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłaty ustanowione w dekreтах z dnia 4 lutego 1919 r. o patentach na wynalazki o ochronie wzorów rysunkowych i modeli i o ochronie znaków towarowych (Dz. P. P. P. № 13, poz. 137, 138 i 139), podwyższone ustawą z dnia 31 stycznia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 11, poz. 89) i rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 października 1923 r. (Dz. U. R. P.

II. dla węgla kamiennego z kopalń Zagłębia Dąbrowskiego jako to: Feliks, Ignacy, Jadwiga, Jerzy, Juliusz, Kazimierz, Koszelew, Paryż, Modrzejów, Raden, Antoni, Czeladź, Grodziec II, Hr. Renard, Jowisz, S. turn, Wiktor na 12,5% wartości względnie ceny węgla;